

Den unge Præst vendte sig forvirret omkring og udbrød:

„Men . . . hvad er det?“

„Det er vor Datter,“ svarede Konen og saae forundret paa ham.

„Hvorledes? . . . Men Provsten sagde jo“ — Kapellanen begyndte at stamme. Han vendte af Undseelse stadig Ryggen til Sengen; thi den unge Pige laa paa Bondeviis i det blotte Linned og havde i Feberheden kastet begge de nøgne Arme op paa Dynen. „Det var jo en ældre Mand, der var syg. . . . Provsten sagde, at det var . . . hed han ikke Anders Jørgen?“

„Mig?“ udbrød Manden ved Lyden af sit Navn og saae fortumlet op med sine smaa, halvblinde Øjne. „Jeg takker for Forespørgslen . . . men jeg er ellers rigtig frisk.“

„Jamen, saa maa jo det hele bero paa en Misforstaaelse . . .“

„Ja, det er vor Datter Hansine,“ vedblev Konen roligt og gav sig til at fortælle om, hvorledes Sygdommen for tre Dage siden var begyndt med Smerter i Ryggen og over Lænderne. I Begyndelsen havde de ikke troet, at det havde videre at betyde; men saa var Smerterne gaaet op i Nakken, og forrige Nat var Datteren pludselig bleven saa daarlig, at de havde maattet hente Doktor. Doktoren havde rystet paa Hovedet, og endnu i Middags havde han sagt, at det kunde blive til, hvad det skulde være. . . . Men nu troede de alligevel nok, at det værste var forbi.

Under denne Fortælling havde Kapellanen faaet Tid til nogenlunde at genvinde Fatningen. Han følte endog en vis Skamfuldhed over sin Forvirring, og idet han nu med Magt samlede alle sine Tanker om den hellige Handling, der forestod, nærmede han sig atter Sengen.

I det samme vaagnede den syge og opslug et Par mørkeblaa Øjne, der i Febervildelsen fæstede sig paa den fremmede Mand med et stift og uforstaaende Blik.